

Poetiska porträtt

Under serien "Poetiska porträtt" kommer jag att porträttera offentliga personer i diktform. Vilka som kommer att porträtteras är ännu inte helt fastlagt. Men det kommer företrädesvis att vara politiker, kulturarbetare, journalister, skribenter och andra som framför och har framfört åsikter i det offentliga rummet. Det de kommer ha gemensamt är att jag inte känner dem personligen och att de för mig är något gåtfulla.

Liksom ett målat porträtt bara kan avbilda det konstnären uppfattar, så är de poetiska porträtten bara min gestaltning - även om jag är viss om att somliga läsare kommer att känna igen sig i egna reflektioner.

Först ut är Margot Wallström. Nästa porträtt är över Fredrik Reinfeldt.

Porträtt Margot

från början fanns de där

alla de andra

de som bara fanns

de som inte var en gäst

hamnen och vattnet, vågorna, världen
det mörka lockande bortom
men den grusade vägen gick hem
gick till att vara gäst
gäst vid middagsbordet

men en dag svarade hon
tydligt
i en hel mening med punkt
ingenting mer
och svaret var korrekt
och blickar vändes mot henne
fastnade undrande
och någonting började gro

och fortsatte gro
med blickar stilla bidande
efter hela meningar med punkt
och vördnaden hos de andra, ögonen
visst var där erkännande
och uppskattning
eller ...

men åren gick
och det inre ropet, människans rop
"tyck om mig, jag är bra"
växte sakta, men växte allt mer tyst

måste ... måste vara korrekt
ja, för rättvisa och hjälpa fattiga
hjälpa är rätt
utsatta, kvinnor, barn
ja, kvinnor och barn

och en dag så skedde det
en som sa emot
mörker gungar, mörka ögon
munnen dras ihop, "Nej du!"

och åren gick
och munnen blev allt mer snörd
hon lärde sig språket
ögonen kallnade
"det måste vi titta på"

och förunderligt var det
att hela meningar och rak hållning
räckte för att fylla leden
luckor där förtroende var brist

men innanför allt fanns en flicka
som ville vara hemma, inte gäst
som så gärna ville vara glad

så trädde hon en livsdans
varma ögon, kalla ögon
godhet hetsar, hårda ord
offrar allt, offrar andra

under isdansens larm
ropet sakta stumnade
meningen var ju hel
och aldrig var hon fel
men ännu allra innerst
skälvde hennes längtanslåga
och aldrig var hon hel